

תנו רבנן כברייתא: האוהב את אשתו כגופו, והמכבדה יותר מגופו^[43], והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה, והמשיאן סמוך לפירקון - סמוך לגדלותם^[44] עליו הפתוב אומר: "וידעת כי שלום אהלך"^[45].

מסכת יבמות, ס"ב, ע"ג

ויעתק משם הנהיה מקדם
דבית אל ויט אהלה בית אל מים
והעי מקדם ויקרא שמה ליה
ויקרא בשם יהיה:

בבא מציעא, פ"ג, י"ג, כ"ה

יט וכן ציוו חכמים שיהא אדם מכבד את אשתו יותר מגופו ואוהבה כגופו. ואם יש לו ממון מרובה בטובתה כפי ממונו. ולא ישל עליה אימה יתרה. ויהיה דבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רגז:

פ"ג, הלכות אלוהים, פ"ק, ע"ו

וי. חן ויט אהלה, אהלה
פתיב מלמד שנטע אהל שרה
תחלה ואחר כך נטע אהלו.

מ"ד, נ"ב, ג' ראשון

שנטע אהל שרה תחילה
כו. סקיל שצריך אדם לכבד
את אשתו יותר מגופו. וכל
כבודה בת מלך פנימה.

ב"ד, פ"ד, י"ג, כ"ה

לא א' וישמע את דברי בני לכו לאמר
לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר
לאבינו עשה את פלהכבוד הזה: וירא
יעקב את פני לכו והנה אינו עמו
פתול שלשום: ויאמר יהוה אל יעקב
שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה
עמך: וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה
השרה אל צאנו: ויאמר להן ראה אנכי
את פני אביכו כי אינו אלי פתול
שלשם ואלהי אבי הנה עמדי: ואתנה
ידעתי כי בכל כפי עבדתי את אביכו:
ואביכו החל בי והחלף את משפחתי
עשרת מנים ולא נתנו אלהים להרע
עמדי:

והענין
רחל ולא ותיאמרנה לו העוד לנו חלק
ונחלה בבית אבינו: והלא נבריות
נחשבונו לו פי מכרנו ויאכל גם אכול
את כספנו: כי כל העשר אשר הציל
אלהים מאבינו לנו הוא ולבנינו ועתה כל
אשר אמר אלהים אליך עשה: וסי' י
ויקם יעקב וישא את בניו ואת נשיו
על הגמלים:

בבא מציעא, פ"ג, ע"א

פי הוא - כמו מעשה זה, ר"ב רחמי הנה שכית קמיה דר"בא
במחוזא - היה מצוי ללמוד לפני רבא במחוזא. הנה רגיל דהנה אתי
לכיתיה כל מעלי יומא דכיפורי - והיה רגיל לבוא לכיתו בכל ערב
יום הכיפורים. וימא חד משקתיה שמעמא - פעם אחת, בערב יום
הכיפורים משכחו סוגית לימוד, והתעכב במחוזא. הנה מסקינא
דביתיה - היתה אשתו מצפה לו ואמרת: "השתא אתי, השתא
אתי - עכשיו הוא בא! עכשיו הוא בא!" לא אקא - לא בא רב רחמי.
חלש דעתה - נעצבה אשתו, ואחית דמעמא - הדרידה דמעמא
מעניה. באותו זמן הנה יתיב באיגרא - היה רב רחמי יושב בעליה.
אפחית איגרא מתותיה - נפחתה קרקעית העליה מתחתיו. תפל ונח
בפשיה - מחו¹⁰.

מסכת נזירות, ס"ג, ע"א

M

ועל דרך שארז"ל במסכת אבות (פ"ב מ"א) איזה דרך
שיבויר לו האדם כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן
האדם, וכהיה דרבי עקיבא במסכת כתובות (דף ס"ב ע"ב)
דשלח וידע מה בגו ביתא, ואחרינא דלא שלח איצקרא
דביתיה¹⁰ (ביאור: בנו של רבי הלך ולמד בישיבה מיד אחר נשואיו י"ב
שנה, וכשחזר מצאה לאשתו שנהיתה עקרה, ער שהתפללו חכמים עליה
ונתרפאה, ואילו רבי עקיבא גם הוא הלך ולמד י"ב שנה, ועוד הוסיף עוד
י"ב שנה, ולא ניזוקה אשתו, וטעם הדבר שרבי עקיבא הלך ברשות אשתו
ובהסכמתה כמבואר שם). הרי שלאחר כל ההתגברות של רבי
עקיבא הסתכל בסוף דבר בקדמותו להיות נוחל שני עולמים,
וכך היה שהגיע למדה זו שיהיה תפארת לעושיה ותפארת לו
מן האדם.

מ"ד, ג' ראשון, פ"ד, י"ג, כ"ה

(לא) כי וראתי - היא תשובה
ניחח גם על הנשים גם על החמד של גניבה,
אחר שירא שיגזול צנתיו מעמו שאוהבן כנפשו,
היה מוכרח להעלים, אע"ג שהכין עצמו לזריחה
מכמה ימים קודם, ולא השיב יעקב האמת כי
הצנות בעצמן וזרוהו לך, שלא רצה לגרום חרעומת
עליהן:

ב"ד, פ"ד, י"ג, כ"ה

אתו ואמר ליה - באו לרבי אלעזר בן עזריה, ואמרו לו: "ניחח ליה
למר דליהוי ריש מתיבתא - האם מוכן הרב להיות ראש הישיבה?"
אמר להו רבי אלעזר בן עזריה: "איזיל ואימליך באינשי ביתי -
אלך ואתייעץ עם אנשי ביתי. אול ואמליך בדביתיהו - הלך ונמלך
באשתו. אמרה ליה אשתו לרבי אלעזר בן עזריה:

מסכת גיטות, כ"ג, ע"ג